

LOREDANA FRESCURA
MARGO TOMATIS

A világ a te szemeddel

Egy szerelem két története

finep
selection

Loredana Frescura
Marco Tomatis

A világ a te szemeddel

Egy szerelem két története

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Loredana Frescura, Marco Tomatis
A mű eredeti címe: Il mondo nei tuoi occhi

Fordította: Hajdúné Vörös Eszter
A verseket fordította: Miklya Zsolt
Szerkesztette: Miklya Zsolt

A művet eredetileg kiadta: Fanucci Editore, Roma, 2007

Copyright © 2006 by Loredana Frescura, Marco Tomatis

Borítót tervezte: Balogh József

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 205 0

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Annak, aki szerelmes
aki szerelmes lesz
aki a szerelmét elveszítette
aki a szerelmet keresi
aki szerelmet dédelget magában
aki úgy dönt, harcol a szerelméért
és holdköveket őriz...
mert a szerelemben hinni
gyakran kockázatos
ám ez maga az élet, örökkön-örökké.*

Külön köszönet illeti *Cecilia Fabbrit*,
a könyv drága tündérét.
Szeretettel.

COSTANZA. MA

Costanza zúrt okoz.

Akkora zúrt, mint egy kamionokat szállító kamion.

Elnézést, tanárnő, nem mondom többet, hogy zúrt. Tudom, nem helyénvaló, és nem is indokolt. Káosz. Milyen gyönyörű szó! Hogy is szól a káosz elmélete? Ja, igen... Egy pillangó szárnycsapása Japánban képes Amerikában földrengést okozni. Lehet, hogy keverem az országokat, de kit érdekel! Csak menj, ahová az élet sodor! És engem hová sodort az a drága jó Tételapó? Ennek az ostoba városnak az ostoba állomására, a csillogó, párhuzamos sínek elé. Párhuzamosak, de ha most közéjük fekszem, és a testemmel megmérem, biztos vagyok benne, hogy az első és a második kilométer között legalább néhány milliméter eltérést találok. Biztos. Mindenki hazudik. Most kipróbálom. Lefekszem, és elalszom. Hazudnak, mikor azt mondják, a tizenhét éves koron istenek áldása van. Hazudnak, mikor azt mondják, az idő mindent rendbe hoz. Hazudnak, mikor azt mondják, túl vagy már a nehezén, és hazudnak, mikor nagy bölcsen azt állítják, a szerelemben nem lehet belehalni. A dalszövegek is hazudnak.

Mégsem fekszem le. Ezek a minden iránt közömbös emberek, akik egyedül attól félnek, hogy elkésnek, majd pont engem fognak megmenteni.

Miért hagyom, hogy elmenjen? Miért?

Ott áll a másik, szintén párhuzamos sín pár mellett, és elmegy. Az én hibámból. S én is itt vagyok ma reggel, pedig iskolában kellene lennem, bár úgy érzem, mintha már este volna, mintha már öreg lennék, mintha száz év emlékeinek terhe nyomná a vállam, és hagyom, hogy elmenjen.

Ő még mindig ott áll, kezében a jegyet szorongatja. Érvényesítened kell a jegyet. Francba! Ó, csak a megfelelő szó csúszott ki a számon, tanárnő. Kezelned kell, ki kell lyukasztanod azt az átkozott jegyet, különben megbüntetnek. Egy virágedény mögé rejtőzöm. Az egyik levélen hangya mászkál. Megérintem. Nem menekül el. Ez is valami, boldog lehetek. A hangya nem menekül. Ő viszont igen.

Három megálló, és hazaér. Csupán három megálló, aztán soha többé. De holnap majd újra látom, és mindent elmagyarázok neki, talán még a lába elé is vetem magam könyörögve. Ám ha most elmegy, tudom, nem jön vissza. Nem jön vissza hozzám. A szakközépiskolájában marad, és megtanulja, hogyan készíthet párhuzamos sín párokat.

Egy rekedt nő krákogó hangja bement, hogy a vonat a 12-es vágányra menetrend szerint érkezik. Ő is figyel. Látom a szemét: akár a mogyoró. Mogyorók. A héjuk összetörik, elgurulnak. Ugyan, mikor szokott egy vonat menetrend szerint érkezni? Még van egy kis idő. Talán egy gyanús táskára bukkannak, és kihívják a tűzszerecsket, talán egy szórakozott utas meghúzza a vészféket. Megeshet, miért ne most történne meg? Talán, talán.

Végre egy kis szél, felszárítja ezeket az átkozott könnyeket. A lányok többet sírnak, mint a fiúk. Ez igaz. Ő nem sír. Nagyon

dühös, de miket is mondok! Kínnal telt. Igen, tanárnő, átnéztem a Dantéről szóló fejezetet. A kínnal telt haza. Pokol: 33 ének; Dante úgy képzei el, mint egy körökre felosztott tölcserű. Én olyannak látom, mint egy nem túlságosan zsúfolt állomást, ahol a kín kénye-kedve szerint járkál fel és alá, s nem nézi, melyik vágánynál kell megállnia.

A szél megfutamítja a hangyát. Pokolba a széllel! A hajamat előrefújja, aztán már égnek is áll, majd az arcomba hull. Megszárad a sírástól nedves hajam. Annál jobb. Talán az Evangélium száll ma belém. A szél erőre kap. Felduzzasztja a szélzsekijét, miközben az érkező vonatot nézi. Olyan az arca, mint egy történelem előtti madáré. Ragadozószeme van. Látom, hogy boldog, amiért elmegy. Igen, az. Megigazítja vállán a hátizsákot, előrelep, s ekkor észreveszem majdnem ezüstszerű cipőjét a tejeskávé színű foltokkal: az összes kín ide gyűlik. A cipőbe, a foltba. Benne van, egészen a zoknijáig. És ahogy kihúzza magát, a jegy kihullik a kezéből. Felkapja a szél, majd ő kezeli helyetted. Ne aggódj, szerelmem! A szél egy pillanatra meg-lódítja, majd felemeli, s végül, mikor már elege van a játszadozásból, hagyja lehullani. Itt van a jegyed, mondanám neki. Csak eltévesztette a vágányt. Nem engedhetem, hogy nélküle szálljon fel! Büntetés, ellenőr, a diákok füllentései, akik mindig megpróbálnak kibúvót találni, a fiataloké, akik azt hiszik, övék a világ. Túl sok lenne neki ez ma reggelre. Majd én érte megyek. Pont a párhuzamos sínek között van. Legalább kihasználom az alkalmat, és megmérlem. Pont egy koszos zsebkendővel teli, kavicsokkal körbeágyazott talpfán kötött ki. Itt van, ne aggódj! Látom jól, úgy fénylik! Vajon mitől lett ilyen fényes? Talán mert megérintetted. Biztosan foszforral hintetted be a kezéd.

De mi van, mi ez a ricsaj?

Éles fütty. Egy éppen felrobbanó kávéfőző. Ordítások, kiáltások. Süvít valami. Francba, csak egy pillanat, a jegy, fel kellennem! Mi baja lett hirtelen mindenkinek? Nem értitek? A jegy a szerelmemé, aki elmegy, elmegy tőlem. Legyetek rám egy kicsit tekintettel! Végül is mindegyik szerelem más. Meglepetés, amely magával ragad, kifacsar és terem. Káoszt. Ő most a jegyét szeretné. Ez is szerelem. El kell mennie.

Az én hibámból. Costanza hibájából, aki káoszt okoz.

ANGELO. MA

Bolond! Ott állsz! Engem nézel! Mégis mit akarsz? Jól van. Felőlem aztán nézhetsz. Akkor sem szólok hozzád. Egy tapodtat sem mozdulok. Ha beszélni akarsz velem, csak rajta! Kiáltsd a nevem, ints a kezeddal, csörgess meg, küldj egy üzenetet, hívj fel, küldj füstjeleket, lobogtass zászlókat!

Tégy, amit akarsz, de igyekezz, mert már háromszor be-mondták, hogy a vonatom érkezik.

ynágáv .21

Nocsak. Megint visszafelé olvasok. Már évek óta nem történt ilyen.

Ötödik osztályban új, borzalmas tanárt kaptunk, aki folyton ordított, rossz jegyeket osztogatott, kigúnyolt bennünket, és meghúzta az ember fülét, ha tévedett. Azokban a hónapokban halt meg a nagymamám is. Hiányzott. Nagyon.

S akkor újra kezdtem ágyba pisilni. És fordítva kezdtem olvasni mindent.

Nem. A könyveket nem. Azokat rendesen olvastam. Csak a feliratokat, amelyek az utcán a szemembe ötlöttek.

rezstallI
géskéP
ölerezsótuA

Új nyelv volt ez. És egyedül az enyém. Így elmenekülhettem abból a világból, amely szenvedést okozott, s beléphettem egy másik, fordított világba, amelyet csak én értettem, és amelyben egyedül lehettem.

Gyűöltem a palindromokat. Azokat a kifejezéseket, amelyeket mindkét végükről ugyanúgy lehet olvasni. Fejből tudtam mindet.

Anna, a Sári írása, indul a görög aludni...

Megzavarták új világom rendjét. Megértették velem, hogy a valóság nem változtatható meg pusztán azzal, hogy visszafelé olvasunk, előbukkan úgysis, újra meg újra.

Mint ahogy ez a mostani is egy véget nem érő jelenet.

solit inrájtá nokoynágáv A
tórájlula za ajlánzsaH

Úgyhogy nem szólok hozzád. Nem mozdulok. Legalább tanulsz belőle. Megtanulod, hogy válaszolj az üzenetekre. Hogy ne csapd le a telefont!

Vajon miért mondják, hogy valaki lecsapja a telefont? Mióta nem is lehet? Ha jól belegondolok, már csak nagyapának van lecsapós telefonja. Az összes többin a piros telefonkagylós gombot kell megnyomni, azt, amelyik lefele néz. Na jó. Nem számít. Megtanulod, hogy ne csapd le a piros gombot.

Hányszor tetted meg? Nem számoltam. Vagyis hogy igen. Nagyon is jól emlékszem minden alkalomra. Egyik nap tizenötyszer hívtalak.

Átkozott kijelző.

Hihetetlenül gyorsan tudod a piros gombot megnyomni. Mintha hetente edzenél rá. Talán így is van. Röplabda helyett arra gyúrtál, hogy minél gyorsabban tudd a piros gombot megnyomni. S az a másik ostoba tyúk, a barátnőd, talán még az időt is mérte neked.

Így most két kártyám van. És fogalmam sincs, mit kezdjek az egyikkel.

sézekrÉ

sáludnI

Gyűlölöm ezt az állomást. Torkig vagyok vele. Nem szeretem a bárt, amely tele van ordító marokkóiakkal, tülekedő nőekkel, olyan emberekkel, akiknek a nap minden szakában az arcukra van írva a fáradtság.

Nem szeretem a neonfényt, azt se lehet tudni, hogy kint süt-e a nap, vagy esik az eső, hogy nappal van-e, vagy éjszaka.

Nem szeretem az önkiszolgáló használt olajszagát.

Nem szeretem a műanyag zacskós műanyag szendvicset, mert azt sem tudod, mit lehet megenni belőle, és mit nem, miközben az ízük tök egyforma. Mindig ugyanolyan, napról napra, mintha a múlt évből vagy századból valók volnának.

Nem szeretem a pénztárosnőket, akik minden harminc év alattira úgy néznek, mint valami bűnözőre.

Gyerekkoromban viszont szerettem az állomásokat. Szerettem a szagukat. A sín párokat, amelyek a végtelen felé indulnak, és sohasem találkoznak. A vonatokat, amelyek messzire mennek, és messziről jönnek.

Elnéztem a nagyszüleim falujából érkezőket, s úgy tűnt, mintha elhoztak volna belőlük egy kis darabot ide, hozzám. Arra gondoltam,

hogy talán ők is látták ezt a vonatot, és egy kicsit magamon éreztem a tekintetüket.

Képzeld, veled kapcsolatban is ez jutott eszembe. Amikor iskolába indulva vártam, és láttam egy vonatot, amely erről az állomásról érkezett, azt gondoltam, talán láttad te is. Talán pont ugyanazt az ablakot, azt a rajzot, feliratot fürkészted, amely abban a pillanatban a szemem elé gördült. Mintha tudnád, hogy én is azt fogom nézni.

Most undorodom a vonatoktól. Bűzlenek. De miért nem jön az enyém?

Ja! Tudom. Még mindig ott vagy. A szél most a hajadat fújja, és eltakarja az arcod. Mindig is tetszett a hullámzó hajad, ahogy a fejed mozgatod.

Nem bírom elviselni, hogy itt látlak. Felém fordulva. Azzal a kétségbeesett arkifejezéssel. Miért nem megy el? Már nincs mit tenni. Semmit, de semmit. Mindennek vége. Mindennek.

– Hé, fiú!

Mit akar ez a pocakos, mit röhög?

– Fiam, igencsak szerelmes lehetsz! Észre se veszed, hogy a jegyed kicsúszott a kezedből?

Ó, a fenébe! Tényleg! Hová lett?

– Ott van! Egyenesen a sínek közé tart...

A francba! Most mászhatok le a kavicsra.

Mit csinál ez a bolond? Megőrült!

– *Costanza!*

– COSTANZA!

Jaj, neeeeeeee!

COSTANZA KÉT HÓNAPPAL KORÁBBAN.

AZ ÉRKEZŐ SZERELEM

Add, hogy ő legyen! Add, könnyű kis szellem, cserébe felajánlom neked egy hajtincsemet. Készíthetsz belőle magadnak ruhát télre. Átkozott telefon, a kémiaateremben nincs elég térérő. Chiaráé jobb, az övé három vonalat mutat. Összeszorul a gyomrom. Folyamatosan fáj.

– Mi bajod? Úgy nézel ki, mint egy zombi!

– Semmi, csak a szokásos havibaj.

– Akkor menj el orvoshoz, ebben a hónapban ez már a harmadik.

Chiarának remek az emlékezete. Mindenre figyel. Mindent feljegyez a naptárába. A menstruáció időpontját, a hajvágásnak kedvező növekvő holdat, a gyantázásra alkalmas fogyó holdat, a vásárláshoz megfelelő délutánt. És ha tényleg minden ilyen egyszerű? Csupán csak sorba kell állítani a dolgokat, egyiket a másik után, majd ellenőrizni mind?

Akkor én miért nem vagyok rá képes? Amióta Vele találkoztam, nem tudok másra gondolni.

– Elnézést, tanárnő, nem figyeltem. A képlet?

– Igen, Costanza, a képlet. Minek is a képlete? Tudni szeretnéd? Persze, jogod van hozzá. Játsszunk hideg-meleget?

Huszonegy áruló felszabadító nevetése. Nem pirulok el. Megtanultam. Én is nevetek, de azért halkán – hogy észre ne vegyék – nyelek egyet. Visszasüppedek önmagamba. Nem tudok másra gondolni. Mintha egy szöveget vertek volna az agyamba. A fájdalom fájdalmat szül.

Ha tényleg szerelmes volnék, boldog volnék, rózsaszín szívecskéket látnék a terem falán, és ugatnám a holdat.

Akkor hát mi ez? Egy vad farkas, amely a gyomromban lohol, és letarolja a bélbolyhokat, meg minden mást is, ami csak mozog.

– A szódabikarbóna képlete.

– Jól van, Costanza, Isten hozott köreinkben! Mennyi ideig ér bennünket ez a megtiszteltetés?

Most már torkig vagyok veled, igen kedves Pelli tanárnő. Szőke, magas és ironikus. Chiara rám se néz. A telefonom nem működik. Undorító egy nap. A szerelem másmilyen, ebben biztos vagyok. Az mégsem lehetséges, hogy csak úgy beleszeress valakibe, akit az állomáson meglátsz, aki majd elvész a vágányok között, az egyik vállán a hátizsákja lóg, a szeme pedig majdnem csukva van. Először arra gondoltam, hogy rövidlátó, és otthon felejtette a szemüvegét, vagy leejtette, és darabokra tört. Na meg ott van Chiara, aki közben taszigál, hogy az ablak mellett legyen helyünk, a vonat, amely szokás szerint késik, és a sült gesztenyés Luigi, aki meglöki a karomat, amint a barna papírzacskót nyújtja felém. És ekkor, mint az érett körte – a legkevésbé sem elegáns módon – a földre huppanok, még azt is elfelejtem közben, hogyan kell nem elpirulni. Fenékre esem, a lábam égnek áll, a hátizsákom egy kissé felfogja a vállamon az ütést, ám a fájdalom semmi a szegényhez képest. Mindenki nevet. Chiara, a bolond, a hasát fogja,

ahelyett, hogy segítene. Luigi is nevet, és a fényes harisnyás, narancs-sárga szoknyás nő is nevetve megy el mellettem gyorsan, miközben a fejét elfordítja. Narancssárga ruhás nő, tarajos götte nyelve nő. Hogy lyukadna ki hét első fogad! Aztán valami hirtelen felemel. Egy daru? Bent, az állomáson? Csontos, hosszú kar, kesztyűs kéz. Amikor újra felegyenesedek, Chiara zavarodottan néz. Talán vérzek valahol? Ám kérdezni sem bírok. A hátam és a combom borzasztóan fáj.

Luigira nézek, a tekintetem villámokat szór.

– Ne haragudj, Costa, nem szándékosan tettem.

– A francba! – Ennyit sikerül kinyögnöm.

A daru megigazítja a széldzsekim szélét. A daru? Chiara bárgyún nézi. Végre felfogom. A rövidlátó. És nem nevet.

– Minden rendben?

Ki tud válaszolni? Egy oxigénpalacknak kellene a hátizsákomban lennie. Most elővenném, és lélegeznék belőle.

Az egész testem viszketni kezd. Bárányhimlő. Kanyaró. A lábam – bár már próbáltam mozdítani – akár a puding. Támolygok. Micsoda szemek! Talán három is van neki? Igen. Három van. Mind gyönyörű. Úgy változik a színe, mint a fény. Soha nem láttam hasonlót. Valójában soha nem láttam még senkit, akinek három szeme lett volna.

Aztán eltűnik. Mint a földönkívüliek. A 12. vágányra vonat érkezik, és ő odaszalad. Eltűnik, de nem rögtön, ahol az előbb állt, ott egy hosszú, csontos sziluett marad utána. Én pedig szem elől veszítem. Folyékonnyá, meleg vízzé válok. Elpárolgok. Majd hirtelen én is nekiiramodom. A hosszú évek rövidtávfutó edzései azért hagytak bennem némi nyomot. Utolérem, mielőtt még a vonata megállna.

– Hé, te! Köszönöm.

– Nincs mit. De tényleg minden rendben?

– Azt hiszem, igen.

- Jól van. Jól estél.
- Lehet jól esni?
- Persze, hogy lehet. Sportolsz, ugye?
- Röplabdázom.
- Én focizom.
- Örülök.

Most nevet.

- Elég fura nevetéssel reagálni, amikor valaki elesik.
- De te nem neveltél.
- Csak mert túl sokat nevettek rajtam. És ez eszembe jutott.

Valaki, aki emlékezik. Nem rossz.

- Ez a te vonatod?
- Igen, három megálló, és otthon vagyok.
- Megadod a számod? Csak hogy legyen kit hívnom, ha legközelebb elesnék.

Merész. Merésznek és kicsit ostobának érzem magam. Inkább ostobának.

Újból nevet, s mintha a vonat ablakai is nevetnének. Egy világ nyílik meg, amikor nevet. Az élet örvénye ez, akárcsak a Bocca della Verità: nem tudod, mi rejlik benne. A pokol. Az emlékek. A mások által gondolt, majd sutba dobott dolgok. Aztán elér hozzám az illata. Pisztáciafagyi. Pisztáciaillata van. A telefonszám.

Megjegyzem. Rögtön. Könnyű, nagyon szép számok. És nem földönkívüli. Angyal. Angelo. Olyan halkán mondja, mint valami titkot. Ötször elismétlem. Az egyik kezemen számolom. Aztán a másikon. Még mindig szép. Azt szeretném kiáltani, hogy én Costanza vagyok. De nem tudom, jön-e ki bármiféle hang is a torkomon. Talán egy „Cstza” – mint egy felfedezésre váró bolygó. Kapar a torkom. Őt nézem, és egy Angelo nevű daru jár a fejemben. Ennél ostobább nem

is lehetnék. Csak arra tudok gondolni, hogy ha ezt a számot tárcsázom, Angelo fog válaszolni. És hallani fogom a pisztáciahangját. És valaki el fog kapni. Ez nagyon fontos, mert most minden forog körülöttem. Aztán elindul a vonat. Imbolygok. Ám még egyszer sikerül saját magamat is meglepnem. A zsírtól és szmogtól piszkos ablakra, amely mögött ül, felírom az ujjammal a számom, fordítva, hogy könnyebben elolvashassa. Írok, és közben pipiskedve botladozok a mozgó vonat után. Mielőtt az ablak kivehetetlen árnyá válna, újból meglátom a mosolyát. Almaszirup. Cukorillat. Citromos cukorka. Végig a száraz torkomon.

Chiara utolér, és megragadja a hátizsákomat.

– Megőrültél?

– Hadd álmodjak! – Talán csak annyit hall, hogy „hdálm gyak”. Földönkívüli mondat. Ahogyan az rendjén is van.

Érti már, igen kedves Pelli tanárnő? A kémia most szóba sem jöhet, akárcsak a hó augusztusban.

Ha kimegyek a mosdóba, és kinyitom az ablakot, talán lesz elegendő térerő.

– Járj a végére, hívd fel te!

– Nem, én nem.

– És miért? Ennél nagyobb bolondot már úgysem csinálhatsz magadból!

– Igazán rendes barátnő vagy.

– Erre valók a barátok. Hogy emlékeztessenek, ha esztelenséget csinálsz. Mintha elment volna az eszed!

– Biztosan a hideg miatt van. Talán havazni fog, legalábbis azt mondják.

– Majd most kapsz hideget. A tanárnő kihív a táblához. Felettet.

Az nem lehet. Hány lépés is esett ki? A világ túl gyorsan forog.

– Elnézést, tanárnő, szeretném megmagyarázni.

– Mit, Costanza? És miért? Könyörgöm, nincs rá semmi szükség. Egy hármas¹, és még gratulálok is hozzá. Biztosan fontosabb a szódabikarbóna képleténél az az emberi lény, aki az agyadat így meglágyította.

Most senki sem mozdul. Ha nem engem feleltet, akkor valaki másra kerül a sor, tudják jól. Kémiából 3-as. És ki mondja el a szüleimnek? Senki. Senki nem mondja. Ott van kémnek az az átkozott számítógép. Az igazgató ragaszkodott a jegyek felviteléhez. Egy tűzvész sem törölheti ki őket. Már csak az áramszünethez fohászkodhatunk. Áram nélkül az az átkozott csendben marad.

Huh. Kijavítom. Van idő javítani. Csak az a fontos, hogy hívjon. Talán a feleltetéstől fél ő is éppen, vagy egy másik eszetlent szed fel a földről, aki elesett.

A gymromban növekszik a fájdalom. Csavarodnak a beleim. Ha keresztbe teszem az ujjaim, talán hív. Ha erősen koncentrálok, hogy csörögjön ez az átkozott, érzem a vibrálását. Talán nem igaz, hogy némelyikünknek rejtett képességei vannak? Talán én képes vagyok megtörténné tenni a dolgokat. Hogyan is működik? Bárcsak lenne egy gomb, amit meg kellene nyomni, egy kulcsszó, amit kereshetnék! Ha lenne egy átkozott képlet, hogy fejből fújjam. Kivételes a memóriám. Hívj, Angelo!

Még egy vonalka! Most jó a térerő. Kérlek, kérlek! Hívj!

– Ne ficeregj már annyit a széken, az egész pad remeg!

– Mit csinálsz, Chiara?

– Nos. Ez itt most matekóra, ő Alberti tanár úr, és ezen a lapon vannak a dolgozat kérdései. Elég legyen, Costanza! Teljesen megboldultál?

¹ Olaszországban tízes skálán történik az osztályozás, ebből 1-4-ig nem megfelelt, az 5-ös egyenértékű a magyarországi 2-es osztályzattal. (*a ford.*)

Ó, Istenem! És mindez mikor?

A szerelem, ha érkezik, mindent letarol. Nem csupán egy vihar. Egy bomba, amitől megsüketülsz, megvakulsz, amely eltörli az idő-érzékedet. Minden eltűnik. Eltűnnek a színek, a szagok, az ízek. Minden más emberi lény is eltűnik, és egyedül maradsz, hogy a semmit figyeld. Szörnyű. A szerelem, amely érkezik. Gyönyörű. Mindaz, ami volt, soha nem is létezett, és mindaz, ami jön, csupán egy álom. A szerelem, amely érkezik. Nem létezik a jelen. Érti, tanárnő, sem ki-jelentő, sem kötő módú jelen idő nincs. Talán csak a feltételes mód. Vagy az emlékekben, vagy a jövőben kell élni, várva Rá, a bombára, amely érkezik.

Kérlek, daru, telefonálj! Hallani akarom a pisztáciahangodat. Citromos cukorka szeretnék lenni. Könnyű kis szellem, bundát készítek neked, ha megrezezteted ezt az átkozott cuccot! Vagy mit akarsz? A szellemek az ember fejébe telepednek, és beleültetik azokat a dolgokat, amiket akarnak, nem? Meg aztán az angyalok és a szellemek között egyfajta barátságnak kell lennie, nem? Vagy legalább kölcsönös segítségnek. Egyfajta kölcsönös segélynyújtásnak.

Citromos cukorka. Huh. Mindig is undorodtam a citromtól.

ANGELO KÉT HÓNAPPAL KORÁBBAN.

AZ ÉRKEZŐ SZERELEM

– Mit csináltál?

– Már mondtam.

– Akkor most magyarázd el nekem! Egy lány, akire – mellékesen szólva – már felfigyeltél az állomáson, de akit soha nem mertél megszólítani, elkéri a telefonszámodat, követ a vonatig, felírja a számát az ablakra...

Félbeszakítom.

– Visszafelé. Visszafelé írja fel.

Különös, de ez a dolog fogott meg leginkább. Hogyan tudta ilyen gyorsan felírni? Mármint a számát visszafelé. Próbáltam, de nekem nem sikerült.

– Igaz is, majdnem elfelejtettem. Visszafelé, hogy jobban el tudd olvasni...

Roberto szünetet tart. Már tudom, mit akar mondani. Többé-kevésbé. Csak próbál a lehető legteátrálisabb lenni.

– Röviden: gyakorlatilag ezüsttálcán kínálta fel magát neked, és te még csak fel sem hívod? Alapvetően balfék vagy. Menthetetlen. Még ha nem tetszene... Ugyan már! Egy kis tapi. Sőt, egy kis tapi és...

Na jó. Még időben abbahagyja. Láta az arcomon biztos, hogy nem szívesen hallanám. Nem, ha Costanzáról van szó. De azért van benne némi igazság.

És akkor bevallom a bénaságomat, amellyel két napja küzdök.

– Mondtam már! Nem merem.

Roberto ingerlő kézmozdulata. Amely ezer dolgot jelenthet, mégis egyetlenegyben össze lehet foglalni.

Légy ravasz!

De nem ravaszságról van szó. Félek.

– És ha nem akar velem beszélni? Ha kinyomja a telefont, amint meglátja a számomat? Ha hűvösen bánik velem? Ha tömondatokban válaszol? Vagy csak ugrat? Ha csupán tréfa az egész, és valamelyik barátnőjével éppen azt várja, hogy hívjam, hogy aztán jót nevetessenek rajtam?

Roberto grimaszol.

– És ha a nagyanyámnak kereke lenne...?

Alan² bekukucskál a férfi WC ajtaján. Valójában nem Alan a neve. Ez csak csúfnév, amelyet az első iskolánapon aggattunk rá. Mert egy német dogra hasonlít. Egy kicsit szégyellem is magam emiatt. Mert én találtam ki. Remélem, sohasem tudja meg.

– Hé! Mantello őrrjáratozik.

Mantello egy velejéig gonosz tanár. Minden reggel körbejárja a WC-ket, hogy a cigizőket felkutassa. Ha jó napja van, akár két-három kört is megtesz.

Én nem cigizem, Roberto sem. De a WC-ben kékes felhő ült meg, amelyhez képest a Pó-alföld novemberi időjárása verőfényes nyárnak tűnik.

Hogy a bajt elkerüljük, kimegyünk, öt perc múlva úgys kicsöngetnek, ideje elhelyezkedni a szendvicsekért.

2 Az „alano” szó jelentése: német dog, *(a ford.)*

– De tudom, hol lakik.

– És hogyan derítetted ki?

– Egy kicsit kérdezősködtem, megtudtam a vezetéknevét (Luna), és hogy körülbelül merre lakik. Aztán rákerestem interneten. Végül megtaláltam.

Abbahagyom. Valójában ma éjjel kettőig fent voltam. Azzal kezdtem, hogy az internetes aranyoldalakon összegyűjtöttem a város összes Lunáját, majd kihúztam, akik nem azon a környéken laknak. Szerencsére nincsenek sokan. Aztán a megmaradtakat egyesével felhívtam telefonon, és csak annyit kérdeztem: „Costanza otthon van?” Az ötödik próbálkozásnál egy reszelős férfihang kicsit bosszankodva válaszolt: „Costanzaaaa! Téged keresnek!”

Ekkor szuperszonikus sebességgel kinyomtam a telefont, mielőtt még a hangját meghallottam volna, majd ezredjére is ellenőriztem, hogy a telefonomon tényleg benyomtam-e az „identitás elrejtése” gombot, aztán ezer meg ezer honlapon kezdtem keresni annak a városrésznek a térképét, ahol lakik.

Egyre jobban ráközelítettem. Mintha azzal, hogy a térképet felnagyítom, a képernyőről előugrana a házuk, s talán még ő is, amint a teraszról éppen leköszön nekem, hogy szia. Néhány pillanatra valóban úgy éreztem, hogy megtörténhet. Meg aztán, ahogy a térképeket nézegettem, mintha közelebb lett volna hozzám. Szinte magam mellett éreztem.

– Bolond vagy.

– El is mentem a házukhoz.

Roberto egy szót sem szól. Kidülledt szemmel néz rám.

– Tegnap délután. Kicsit zűrös környék. Nagy társasház egy domboldalon. Ezer lépcső és lépcsőház, és legalább négy bejárat. Egy kis időbe telt, mire megtaláltam. Már sötét volt. De láttam a lépcsőházat, amelyben lakik. A neve ott állt a kaputelefonon. És azt hiszem,

tudom, melyik az ő erkélye. Az egyik oldalról az első emeleten, a másiktól a földszinten van a lakás.

– És aztán...

– És aztán semmi. Kijöttek a rendőrök.

Ha lehetséges, Roberto még nagyobb szemet mereszt.

– A rendőrök?

– Igen, besötétedett, és valami gyagya biztosan észrevette, hogy ott kóválygok. Egyszer csak elrejtőztem egy nagy virágtartó mögé, egy csenevész, macskapisitól bűzlő növény volt benne. Costanza éppen hazaért, és nem akartam, hogy meglásson.

Roberto hallgat. Szép eredmény ez olyasvalakitől, aki mindig a figyelem középpontjában szeret állni, és folyton félbeszakítja a másikat. Folytatom hát.

– Az ablakban egy nő állt. Biztosan meglátott, amint a növényhez simulok. Vagy miközben a krétával írok. És tárcsázta a rendőrséget.

– Krétával?

– Igen, az iskolában eltettem egy darabot, és a háza elé, a járdára írtam vele.

– Mit?

– Szia.

– És?

– Csak ennyit: szia. De nagy betűkkel.

Látom, hogy Robertót ezer kérdés feszegeti. Felesleges elmagyaráznom neki, hogy jólesett azt írni, „szia”, csak épp aláírni nem volt már bátorságom. Sok dolgot felesleges elmagyarázni. Végül már az is bánt, hogy ennyit is elmondtam neki.

A következő kérdése viszont teljesen ártatlan.

– Ilyen hamar kijöttek? Mármint a rendőrök.

– Igazából egy óra is eltelt, de én még ott voltam. Úgy döntöttem, várok. Talán elmegy otthonról...

Roberto továbbra is némán figyel.

– Ha kijött volna a házból, előbújtam volna...

Nem igaz. Kegyes hazugság, amit Robertónak ugyan beadhatok – már ha elhiszi egyáltalán –, de magamnak nem. Csak azért mondom, hogy ne nézzen teljesen bolondnak. Ha Costanza előkerült volna, újra elrejtőzőm. Mégis, mit mondtam volna neki? Mit várhattam volna tőle? Tudjuk, a nevetését.

És hogy krétával felírtam a járdára, hogy „szia”? Legalább ezer évig mesélheti a barátnőinek. Meg aztán mutogatósnak is nézhetett volna a sötétben.

– És a rendőrök mit csináltak?

– Semmit. Elkérték az irataimat. Aztán kiürítették a hátizsákomat. Végül is udvariasak voltak.

– És te?

– Odaadtam a személyimét. És összekentem a kezem a banánnal, amit még a múlt héten felejtettem a hátizsákomban.

– És aztán?

– Aztán semmi. Mondtam már. Megkérdezték, mit csinálok ott. És én elmeséltem nekik az igazságot...

Szünetet tartok, és várom a hatást.

– ...többé-kevésbé.

– Vagyis?

– Azt mondtam, hogy egy barátnőmet várom. Találkozóm van vele. Hogy ott lakik, de nem jött le. És a telefont sem veszi fel. Ezért vártam egy kicsit, de már éppen indultam volna.

– Mire ők?

– A legidősebb nevetni kezdett. Meglátta a járdára írt sziát. Aztán valami különös dolgot mondott. Soha nem hittem volna, hogy egy rendőrtől valaha is ilyet hallok. Azt mondta, ne akarjak Pavese sorsára jutni.

– Mit akart ezzel mondani?

– Az olasztanár elmagyarázta. Egyszer Pavese, az író, hat órát várt az esőben arra a lányra, akibe szerelmes volt.

Ó, Istenem, kimondtam.

Szerelmes.

Mintha vastagon szedve látnám leírva.

Szerelmes.

Vagy nagybetűkkel ordítva bele a világba.

SZERELMES!

De ekkor már tudtam. Soha nem éreztem még így. Pontosan le tudnám írni a pillanatot is, amelyben megtörtént. Amikor Costanza felírta a vonat ablakára a számát, fordítva...

BRRRRRR

A csengőtől majd beszakad az ember dobhártyája. Lucia, a pedellus, abban leli örömét, hogy a végtelenségig nyomja.

Közben odaértünk a büfépulthoz. A sarki szalámiárus a szünetben mindig beküldi a csupa ragyás fiát, hogy sült krumplit, sonkás szendvicset, pogácsát és olyan darázsfészekszeletet áruljon, amelyet csak kalapáccsal lehetne összetörni.

Én vagyok az első. Nyugodtan válogathatnék. Bár a választás nem igazán nehéz dolog.

De nincs étvágyam. Egyáltalán nincs. Ezért inkább sarkon fordulok, és elmegyek, mielőtt elsodorna az iskola mind a négy szintjéről az aulába özönlő horda. Egyedül akarok lenni.

Azért is, mert egyvalamit nem mondtam el Robertónak. Felhívott. Reggel. Ma négykor találkozunk az állomáson.

A LÁNYOK ÉS AZ ELSŐ RANDEVÚ

– Csak nem bírtad ki! Felhívtad.

– Mit számít? Talán, ahogy a vonat elindult az állomásról, esni kezdett, és elmosta a számokat. Talán összekevertem a 3-ast a 8-assal. Talán lehúzta valaki az ablakot, s akkor aztán isten veletek, számok.

– Talán, talán. Ez az örökös refrén. Egyébként tudd meg, hogy az ablakokat egy ideje már nem lehet lehúzni.

– Igazán? Soha nem vettem még észre. Te mindig mindent észreveszel, Chiara.

– És szerinted ez szerencse?

– Nem tudom. De az biztos, hogy nekem ez az egész olyan, mint egy álom. A dolgok mindig így történnek.

– Hogyan?

– Hát így... olyankor, amikor nem is várnád, mégis a megfelelő pillanatban, olyan helyeken, ahol mindennap jársz, s amelyek egyszerre csak különössé, varázslatossá válnak.

– Hol találkoztok?

Mosolygok.

– Az állomáson, négykor.

– Nagyon romantikus. Igazi zöld sétaútvonal: először a kutya-kakival teli virágágyások felé, ahol aztán jobbra fordítod a fejed, és ó, feltárulnak a pisiszagú budik, s talán néhány tű is kikukucskál a ki tudja, mitől koszos zsebkendők közül, aztán indulás a kijárat felé, ahol Luigi sült gesztenyével kínál, és talán az osztálytársak is ott gyülekeznek majd, akik kicsit későn indulnak haza.

– Ó, Istenem, erre nem is gondoltam.

– Ez a baj. Nem gondolkodsz.

– Na, mindegy. Amúgy meg egyik hely olyan, mint a másik. Legalábbis nekem.

Havazni fog, tudom, érzem. Amikor havazik, semmi sem alakulhat rosszul. Az állomásra gyalog is kiérek, ha muszáj. Korán sötétedik. Annál jobb. Szeretek a lámpák fényében gyalogolni, olyan hatalmas árnyékot vetnek. Chiara kinyitotta a szekrényt. A szobámban szörnyű a rendetlenség, szinte már engem is zavar. És tessék, fogalmam sincs, mit vegyek fel. Nincs egyetlen megfelelő ruhám.

Az ablakból nézve a város távolinak tűnik. Egy megálló vonattal. Két megálló már messzire vinne. Az ablaküveg hűsíti a homlokom, kicsit enyhíti a gyomorfájásom. Nem tudok enni. Hát lehetséges ez? Menj, tégy egy kört, mondta Chiara. Igaza van. Bolond vagyok. Bódult. Mit tudom én, mi a szerelem? Közvélemény-kutatást kellene készítenem. Különböző korú és foglalkozású embereknek kellene ugyanazt a kérdést feltennem. De melyiket? Volt már valaha szerelmes? Mi a szerelem? Mikor szerelmes az ember igazán? Félnék a válaszoktól. Érti, tanárnő? Ön érti? Tudja valaki? Chiara azt mondja, a szerelem nem létezik. Csak azért találtuk ki, hogy tudjunk mit mesélni, hogy sírhas-sunk, hogy együtt érezzenek velünk, és megvigasztaljanak.

Ha igaza volna...

– Az anyukád hív. Igazából már harmadszor hív.

– Ó! Igen. Jövök.

– Jó, akkor én megyek. Egyedül hagylok a kétséggel: farmernadrág vagy szoknya? Lényegi kérdés. Izgalmas.

– Ugyan már, Chiara. Először vagyok ilyen helyzetben. Soha nem történt még velem ilyen, tudod. Soha. Nem bírok nyugton maradni, nem bírok semmit végiggondolni, nem bírok élni.

– Talán az influenzavírus egyfajta génmódosulása. Karácsonykor mindenki az állomásokon mászkál, könnyű összeszedni. Egyébként szerintem jobb a farmernadrág térdzoknival és pulóver. A hőmérséklet nulla fok alatt van.

– Kisminkeljem magam? Jobb, ha nem, ugye? És ha nem tetszem neki? Ha megbánja a dolgot, amint meglát, és elmenekül? Ott halnék meg.

– Gondolj csak bele, micsoda újságcím: Egy lány egy soha meg nem történt találkozás miatti fájdalmában meghalt az állomáson. Hosszú, jelentőségteljes sírfelirat. Nagy sírkövet kellene hozzá választani.

Sírni kezdek. Komolyan. Zokogok, potyognak a könnyeim. Ez rémes. A vállam is belerázkódik, az ágyra vetem magam, és remélem, hogy a párna felissza a sós vizet, amely belőlem ömlik. Nem megyek el. Mármost az állomásra. Felhívom, és azt mondom, hogy nagyon belázasodtam, lehet, hogy lázgörcsöt is kapok. Nem megyek el. Nem megyek. Talán ő is elégedett lesz. Mi ütött belém, hogy felhívtam azzal a képtelen történettel, hogy valami mást akarok sportolni? Hogy tudna-e nekem egy-két szót mondani a foci-ról. Persze, miért ne. Szégyellem magam. Soha nem tettem ilyesmit. Talán ő is megkönnyebbülne. Milyen ostoba vagyok! Mégis, mit hittem, hogy két ember csak úgy találkozik, aztán paff, mintegy varázslásra magadra ismersz a másikban? Biztos vagy benne, hogy láttad már őt ott belül, az álmaidban, a gondolataidban, a sült gesztenyében, a kirakatokban, a vonatablakokban, a történelemlékönyv borítóján. És

most, hogy felismerted, elvesztél. De hisz ez örütség! Örütség. Soha nem történt még velem ilyesmi. Giorgióval egészen más volt, pedig ötödik osztálytól kezdve gyönyörűnek találtam. Elpirultam tőle, és minden alkalommal könnyes lett a szemem, ha csak rám nézett. De nem így. Ez így tiszta örütség.

Aztán Chiara átkarolja a vállam, érzem.

– Irigyellek, tudod?

– Ne ugrass! – Megtörlöm a csöpögő orromat.

– Tényleg. Irigyellek. Még ha nem is szerelem. A francba is! Ki akar ná a szerelmet, az örök szerelmet bűnök és félelem nélkül? Ki akarja? Mindenki. És épp ezért senki sem érheti el. Utópia. Mintha a saját lábunkon akarnánk a túlvilágra átgyalogni. De jól van ez így, sőt, jobb is.

Vörös a szemem, ezért nem látom jól az én cinikus barátnőmet, aki mindig mindent rendbe tesz. De hallgatom, és valahogy másnak tűnik.

– Hány éves vagy valójában?

– Tudod te azt. Tudod jól. Százegy. Mindig eggyel kevesebb, mint te. Jobban tartod magad, mint a szüleid.

Látom, amint elmegy, a csizmája csikorog a parkettán, látom tökéletes alakját, amelyhez meseszerű haj tartozik. Nézem, amint elmegy, és csak most jövök rá, hogy igazából sohasem értettem. Most, amint halkan becsukja az ajtót, veszem csak észre a boldogtalanságát, s kedvem lenne visszahívni, és megmondani neki, hogy szeretem. Nagyon.

Anya jön be, gyászos arckifejezéssel, szemüvege a piros pulóverén himbálózik.

– Segítened kellett volna a vásárlásban, meg vasalni is. Remélem, legalább a könyveiddel töltötted az időt, Dantével és a pokollal törted magad, különben...

Jaj, körülnéz. Ne ájulj el, anya! Nem tudnám, mit tegyek. Téged mentselek-e meg, vagy elmenjek az állomásra. Egy megállóra innen. Ne akard, hogy választanom kelljen!

– Mi történt itt?

– Rendbe akartam tenni a szekrényt. Néhány cuccot már kinőttem.

Felsóhajt, megrándítja a vállát, és kimegy. Szerencsére olyan anyukám van, aki nem fog egykönnyen gyanút. Apa nincs itthon, csak holnap jön haza. Fáradt lesz, és az utóbbi időben olyan ijedtnak is látszik. Vajon mitől? Néha olyanok, mint a földönkívüliek. Akik csak véletlenül kerültek ide a négy fal, a mosogatógép és a hűtőszekrény közé. Huh!

Büdös vagyok. Tudom. Sírtam és izzadtam? Meg kell mosni a hónaljamat.

Farmernadrágot, piros térdzoknit, polárpulcsit, sálát és kesztyűt húzok, és indulok, hogy irigységet keltsék a hóemberekben.

Megyek, hogy érezzem a pisztáciafagyit. Túl szép ahhoz, hogy lemondjak róla.

December 22-én 15.50-kor az állomás tele van emberrel. Milyen bolond vagyok! Randevú a káosz közepette. A hajam! Jaj, istenem, meg sem fésülködtem! Keresek egy mosdót, de nem, inkább nem. Pisi- és kakiszagú lennék. 15.51. Az ujjammal fésülködöm meg. Próbálom megnézni magam a kávézó kirakatában. Szörnyű. Borzalmas. Elmenekül. Leülök a 12-es vágány melletti padra. Azzal a vonattal kell érkeznie, amely éppen itt áll meg. Az emberek vidámnak látszanak. Rájuk se nézek. Úgy érzem, felrobban a szívem. Ha legalább cigiznék! De nem. 15.52. Elvárászol az állomás kerek órája, ahogy figyelem. Sok a vasúti rendőr. A gyerekek a peronokon ugrálnak, az anyukák

karon ragadják őket. Azon kapom magam, hogy mosolygok. Ugyan min? Luigi sült gesztenyéje jól fogy, és jó az illata. Érzem a leheletét. Na jó, többé-kevésbé. Mi van velem? Felkelek. Az újságos. Itt az újságos. Elolvasom a napilapok szalagcímeit, megnézem a magazinok címlapját. Valami hirtelen mellbe vág. Nem tudok olvasni? Könnyű kis szellem, add, hogy gyorsan megérkezzen, különben beszállítatom magam az első kórházba.

Elhalad mellettem egy nő, talpig zöldben: zöld ruhás nő, mily veszendő!

Chiarával szoktuk ezt játszani. Gyerekes, de megnyugtat.

A nő mögött jön a Télapó. Rámosolygok. Ő közeledik.

– Mi a helyzet, picúr?

Az orrhang taszít. Hátat fordítok neki.

– Rosszul teszed, hogy nem öleled meg a Télapót. Tán nem tudod, hogy szerencsét hoz?

Szerencse. Hozz nekem szerencsét! A holdkő is szerencsét hoz, úgy változtatja a színét, mint némely ember szeme. Nekem is van egy, de otthon hagytam.

Megfordulok, és kinyújtom az egyik kezem, már csak azért is, mert éppen most néztem meg az órám: 15.57 van, és három perc alatt rengeteget ver az ember szíve, na meg egy kicsit azért is, mert tényleg szükségem van szerencsére.

Érzem, amint magához szorít, álszakállja az arcomat szurkálja, aprókat és szinte fújtatva lélegzik. Megértem. Túl későn. Nem ereszt el. Ordítani sem tudok. Costanza, micsoda örült vagy! A karja a rekeszizmomat szorítja. Aztán elájulok. A keze a fenekemen, de végül levegőhöz jutok. Kinyitom a szemem, a Télapó a földön fekszik. Szakáll és piros sapka nélkül. Varangyos béka. Varangyos béka. Hánynom kell. Hátat fordítok, megkeresem a virágállványt, és hanyok. A savanyú és

undorító gyomorsavon kívül semmi nem jön ki. Valaki megállt mellettem. Védekezésre készen állok fel, de sírva fakadok inkább. Aggódó mogyorószemek néznek rám.

– Hogy vagy? Hogy vagy?

Istenem, istenem, istenem, istenem.

Egy rendőr felemeli a szakáll nélküli Télapót, és ellökdösi.

– Láttam mindent az ablakból. Francba, kiáltani se tudtam, ezeket az átkozott ablakokat nem lehet kinyitni.

Érzem, hogy visznek. A padra. Megfagytam. Jól van. Nagyon jól. Megfagytam. Így maradunk örökké, amíg a nyár meg nem érkezik. Ezen az átkozott állomáson. Így maradunk, számoljuk az órán a percek, és nem lankad el a figyelmünk, így semmi rossz nem történhet velünk.

– Bán... bántott?

Végre ránézek. Daru. Pisztáciafagyi. Gyönyörű.

– Igen, vagyis nem, nem nagyon. Most már jobb.

A hangom taszító, fojtott, élettelen.

– Gyere, egy tea... igyunk egy teát!

Le szeretném mosni magamról a télapószagot. Lebénulok, és ő megérti. Ki tudja, hogyan. Meg se szólaltam. De érti.

– Hazakísérlek. Nézd csak, havazni fog. A rendőrrel majd én beszélek. Lehet, hogy feljelentést akarnak. De majd holnap.

Megfogja a kezem. Jéghideg. Az elektromosság megcsípi a bőröm. Ahogy az állomásról kierünk, szállingózni kezdenek a hópelyhek. Csak az autók fényszórójánál látszanak. Az ég teljesen sötét. Fekete. A fények kialudtak. Ahogy megyek, nyugodtnak érzem magam. Ha itt vagy mellettem, nyugodtnak érzem magam, szeretném neki mondani. De nem. Nem beszélek. Ő sem. Megszorítja a kezem, és érzem az ujjperceit, tökéletesek. Tökéletes

ujjpercek, villámok és nyilak. Bolond. Én bolond. Hagyom, hogy vezessen. Hagyom, hogy eláztasson a hó. Hogy hatalmába kerítsen valami édes fájdalom, amely a gyomrom mélyéről száll fel. Hagyom magam.

Undorító első randevú. Mégis.

TÉLAPÓ UTÁN

Értem, azonnal. Ahogy azt ajánlom, igyunk meg egy teát, azonnal értem. Kiolvasom nyüzött arcából, hajlott vállából, a fáradságból, amellyel a fejét mozdítja, hogy nemet intsen, a tekintetéből. Nincs most szüksége butaságokra.

Csak a szobájára, az ágyára van szüksége, hogy a sötétben ráheveredjen, és csendben kisírja magát.

Én ehhez nem kellek. Úgyse tudnék mit mondani, sem pedig tenni, hogy jobban érezze magát. Mit is tehetnék vagy mondhatnék? Most minden olyan semmiségnek tűnne...

S ekkor megkérdem, szeretné-e, ha hazakísérném. A szeme jelzi, hogy ez a jó kérdés.

Kézen fogom, és elindulok vele. Csendben. Egy ideig. De aztán újra felteszem neki az Idióta Kérdést:

– Hogy vagy?

Amint kimondom, legszívesebben arcon csapnám magam. Majd elsüllyedek szégyenemben. Egy Télapónak öltözött szatír gyakorlatilag meg akarta erőszakolni, ő éppen most hányt egy virágtartóba, én meg azt kérdezem tőle, hogy van.

Mégis felel. Most csak egy szóval.

– Jobban.

Bár az arcára nem ez van írva.

Igazából mást szeretnék neki mondani. Mesélni. Csak nincs hozzá bátorságom. Talán nem is érdekelné. Zavarba jövök, hogy mondjam el neki? De a csomó egy pillanat alatt feloldódik, s a szavak szinte maguktól jönnek.

– Néhány éve történt, úgy tízéves lehettem. Egyik este a nővérem a barátaival elment egy rockkoncertre. Július volt, meleg, egy csomó ember járt kint az utcákon, és ő a koncert végéig ott maradhatott...

Szünetet tartok. Érdeklődve, szinte izgalommal figyel, mintha rájött volna, hogyan alakul a történet.

– Aztán úgy egy óra körül a barátai elmentek, de ő még maradt. Apának kellett érte mennie, felhívta mobilon, de késett. Először engem vett fel, a focicsapattal voltam lenn a téren. A nővérem szédült, hányingere volt, mert megivott két sört, és nem volt hozzászokva. A bárpulthoz megy, és kér egy teát. Ahogy megfordul, pohárral a kezében, egy alakot lát maga előtt. Magas, harmincas férfi, angol feliratos pólót visel. Jó illata van. Ránéz a nővéremre, és azt mondja, az ő korában már sört kéne inni, nem ilyen lötytyöt, ami úgy néz ki, mint a pisi. A nővérem nevetni kezd, s azt feleli, a sör is úgy néz ki, mint a pisi, és hogy már túl sokat ivott. A férfi is nevet. Aztán közelebb lép, egyik kezét a nővérem vállára teszi, és valami furcsát mond: „Na, gyere! Szórakozzunk egy kicsit!”

Aztán lejjebb csúszik a keze, és megérinti a...

Egy kis szünet után folytatom.

– ...megérinti a mellét. Végtelennek tűnő ideig rajta felejt, simogatja, aztán visszateszi a vállára, megragadja, és a kijárat felé vonszolja lassan. A nővérem szabadulni próbál. A teáscsésze kicsúszik a kezéből. A férfi nem szól semmit. Továbbra is erősen tartja, a nővéremnek nem sikerül magáról a kezét leráznia.

Nem akar vele menni. Fél. Sötét van. Ez már a város széle. A kerítésen kívül, a koncertterület körül csupán száraz ágak és elhagyott mezők terülnek el. Fél, hogy bántani fogja. Eszébe jutnak a figyelmeztetések, amiket a szüleimtől hallott. Hogy ne higgyen az ismeretleneknek. És ez a rejtélyes dolog, amit sohasem részleteztek, most éppen vele történik meg. Vele. De fél kiabálni, segítséget hívni. Szégyelli magát. Szégyelli magát azért, amit gondolnának róla. Látja, ahogy ide-oda mászkálnak az emberek, bontják a színpadot, elrakják a felszerelést, kiabálás és zaj van, de mindez mintha egy másik világból jönne. És a bejárat, az a fémfolyosó, amelyen mindenkinek át kell mennie, hogy be- vagy kijusson, egyre közelebb van...

Megállok. Costanza engem néz.

– És aztán...? – kérdezi.

– Aztán semmi. Észrevette őket az egyik biztonsági őr, egy legalább százkilós, sörtől és izzadságtól bűzlő majom. Karon fogta a férfit, és azt mondta neki, hagyja békén a lányt. A férfi engedett a szorításból, a nővérem pedig, amint szabadnak érezte magát, elmenekült. Kiszaladt. Ebben a pillanatban értünk oda apával.

Amint beszállt a kocsiba, a lábára hányt. Apa jól letorkolta, amiért ivott, s ekkor mindent elmesélt.

Costanzára nézek.

– Hát ezért tudom pontosan, mi is történt veled. Pedig a kocsiban kellett maradnom, mikor a rendőrségre mentek. És a szobámba küldtek, mikor anyának is elmondott mindent, szorosan átölelve őt.

Szünetet tartok.

– Az a legfurcsább, hogy a nővérem kemény lány. Nem egy félénk típus. Azóta sem érti, miért nem tudott reagálni. Azt mondja, képtelen volt.

Újabb szünet, de ezúttal nem nézek rá.

– Én viszont megértettem akkor, hogy amit otthon és az iskolában mondanak, igaz. Tényleg vannak olyan emberek, akik nagyon csúnyán elbánhatnak veled. Még szégyelltem is magam, amiért fiú vagyok.

Costanza nem szól semmit. Még jobban szorítja a kezem, aztán elengedi.

A kapujukhoz értünk.

– Szia – mondja.

És elmegy.

Én meg csak állok, állok, és nézem, amint távolodik. De mielőtt belépne a kapun, a szeme az enyémet fürkészi.

A LÁNYOK AZ ELSŐ RANDEVÚ UTÁN

- Ne mondd el senkinek! Kérlek, Chiara! Senki se tudhatja meg!
 - Nyugalom! Még ha... nézd, nem tehetsz róla, ha megtámad valaki.
 - Igen, tudom. De akkor sem akarom. Elhalmozónának a kérdéseikkel, és anyával ezt már végigcsináltam. El akarom felejteni.
 - Rendben. Igazad van.
 - Meg aztán. Csak elmondom, legalább neked. Jaj, Chiara, micso-da undorító dolog! Az első randevúnk, és tessék, mi történik!
 - Ne gyere nekem azzal, hogy ez a sors jele! Meg ne próbáld!
 - Ha négy óra egy perckor érek oda, talán minden rendben lett volna.
 - Jól van, elég. Amikor ilyen vagy, nem bírlak elviselni, megyek is.
- Tényleg megy. Megigazítja nyakán a sálát, felkel a padról, és kimegy az állomásról. A szatyrokban a becsomagolt ajándékok minden lépésére megugranak. Utánakiáltok, de nem fordul meg. Soha nem láttam ilyennek. Egész délután karácsonyi ajándékokat válogattunk. Mi baja van? Futok, és utolérem. Az üzletek kirakatán fények kergetik egymást. Holnap lesz az utolsó tanítási nap a téli szünet előtt.
- Ha ezt lekésed, melyik vonattal mégysz haza?
- Még csak nem is válaszol.

– Ugyan már, Chiara!

Lebénul, hirtelen megáll, engedi, hogy félig megelőzzem.

– Ugyan már, Chiara, mi bajod? Ugyan már, Chiara, mit tegyek? Ugyan már, Chiara, talán, talán, talán... Mikor hagysz végre békén a hülye kis problémáiddal? Abbahagyod végre? A sorsról szóló mesét? És ehhez mit szólsz? Na, jól figyelj, talán-kisasszony, kivételes emlékezőképességű Costanza, jól figyelj: terhes vagyok. Érted?

Ez nem az ő hangja. Vajon honnan jön ez a hang, a májából vagy egy eltévedt vénából? Szörnyű hang.

Remeg, vibrál. Olyan, mint a viasz a napsütésben. Miközben havazik. Betűket kapcsolok a hangokhoz, a zenéhez, amely a hangosbemondóból jön, és amelyet eltorzít a lárma. Nézem a szemét, réssé szűkül, föld- és spenótszínű.

– Jaj, istenem!

Nem tudok mást kinyögni, és őszintén szólva fel se fogom a jelentőségét annak, ami most végbemegy benne.

– Menj a pokolba!

Meggyőződéssel indul el újra. Ezúttal nem áll meg. Terhes. Mit jelent ez? Tizenhat éves. Jó, egy hónap híján tizenhét. De hát fiúja sincs! Soha nem beszélt róla. Másoknak se a suliban, a lopott csókokkal és ölelésekkel páváskodóknak.

Istenem! Kullogok mögötte. Nem tudok mást tenni.

– Megyek a pokolba. Megyek – kiáltom oda neki, miközben a mozgólépcsőn bicegek. Valaki nevet rajtam. Ő meg csak szalad.

– Megyek én, megyek, ahová szeretnéd, csak várj egy pillanatot!

A fekete kabát lassít. Levegőt veszek, és utánavetem magam. Átkarolom, ahol tudom, megtalálom a vállát, és megszorítom. A lépcsőnek vége, mindketten megbotlunk, sodor az állandó lendület, ami nem lassul, nem áll meg, amikor két barátnő éppen szenved.

Nevet. A szemével, amely még nem sír.

– Te mindig elesel.

Egy pusztit nyomok az arcára, egy úr megfordul, és ránk néz.

A férfi ha gesztenyebarna, a gesztusa is, csupa hanta.

Az úr továbbra is minket bámul.

– Barna szakállú férfi, sült kecsagének néz ki.

Chiara úgy ordít rá, mintha segélykiáltás törne ki belőle. A szakállas úr elfordítja a tekintetét, s azon kezd töprengeni, mit is vegyen vacsorára.

A mosoly megül az arcán. Chiara. Istenem! Hogyan történhetett meg?

– Ne mondj semmit! Ne mondj semmit! A világ összes kérdését fel tettem már magamnak. Mindet. Még a földönkívüliekről is. Nincs válszom. És bocsáss meg az előbbiért! Irigység volt. Színtiszta irigység.

Nem szólok semmit. A Téalóra gondolok, aki megtámadott, és azt kívánom neki, mielőbb varangyos békává váljon, aztán Angelóra gondolok, és a gyomrom mintha felolvadna, majd Chiarára gondolok, akit – bár óvodás korunk óta barátnőnk vagyunk – egyáltalán nem ismerek, akit soha nem is akartam igazán megismerni, és ezért legszívesebben egy hatalmas pofont, amolyan Guinness rekordok könyvébe való nyaklevest kevernék le magamnak.

Lemegyünk a mozgólépcsőn, a galéria alatt egy csapat ugyanolyan fiú és lány gyülekezik, mint Chiara és én. Az ám! Dzsekit, hátizsákot, hosszú haját viselnek, és a világ urainak érzik magukat. A városközpont felé indulnak, hogy sétáljanak egyet. Mennek, hogy kinevessék és megvitassák a világ dolgait. Chiarára nézek, és tudom, hogy számá-
ra többé már semmi sem lesz ilyen.

És én? Velem mi lesz?

A LÁNYOK MÁSONK SZEMÉBEN

Ma semmi se süllhet el rosszul. Semmi. Egy ránctalanító krém reklámja és az időjárás-előrejelzés között meghallgattam a tévében a horoszkópot. A Jupiter és a Szaturnusz együttállása kedvező. Egy idegennel való találkozás lehetséges.

Paola borzalmas olasz házi feladatot készített. 4-es. A tanárnő szinte undorral nyújtja át neki. Ő megrántja a vállát, és kötekedni kezd. Én pedig aggódni kezdek. Mikor készítettem el az olasz házit? Ahogy emlékezni próbálok, megriadok. Semmi. A címe vagy legalább valamilyen aprócska részlet. De semmi. A tanárnő közelebb jön. A szemüvege mögül néz, a szemét egy kissé égne emeli. Kivételes az emlékezetem. Akkor miért nem emlékszem rá?

Chiara nyugodtan vár.

– A fantasztikus elbeszélés volt a téma.

– Á!

Felsóhajtok. Megnyugszom. Aztán mégis rászánom magam.

– Megcsináltam? Vagyis, láttad, mit írtam?

Chiara mosolyog. Szomorú mosoly.

– Persze, firkantottál valamicskét. Egyébként igen, belepillantottam.

– És?

– Nem vagyok tanár. Valamit írtál.

Magamba zárkózom. Ez nem lehet. Mit írtam? Nem lehet, hogy egyetlen mondatra, egyetlen nyomorult, aprócska mondatra sem emlékszem!

És itt a tanárnő. 1-es és 4-es közötti jegyre készülök. Hát mit mondanak, elég kicsi számok. Hová lett az emlékezetem?

A lap egy pillanatig a tanárnő ápolat kezei között lebeg. A kisujján kék köves gyűrűt hord. Igazság szerint a lapot sem ismerem fel. De legalább megírtam. 8-as. Egy piros tollvonás.

– Nos, nem is olyan rossz. Önkívületben írtad?

Chiara úgy nézi a saját 7-esét, mint egy hópelyhet a viharban. Egyáltalán nem érdekli. Felsőhajt, rám néz, aztán csendben szenved tovább.

A lapot a pad egyik sarkába tolom. Mit írhattam? Igazság szerint engem sem érdekel, a legkevésbé sem. Chiara félresöpri a haját az arcából, ami kezd nedves lenni. Nem. Sajnálom. Chiara, sajnálom. Chiara, én segíték neked. Én, tizenhat évesen, a rendkívüli emlékezetemmel, szinte valószerűtlen hajlamommal, hogy elessem, az állomások iránti szenvedélyemmel, én, aki még semmit sem értek, és semmit sem találtam meg.

A csengő hangjára felugrom. Mindenki feláll. Paola, Grazia, Filippo, Giacomo. Még jó, hogy a nevekre emlékszem. Indulnak ebédelni, hazamennek ünnepelni. Jókívánságokkal és mosollyal köszönünk el egymástól. Chiarát magammal vonzoló a folyosóra, és mi is indulunk.

Kint a hó nem sokat változtatott a dolgokon. Az utcákat megtisztították, s úgy látszik, a fák távol tartják magukat a havazástól. Szürkévé válik minden.

– Na, hagyj békén, menj, találkozód van. Nem emlékszel?

- De, erre emlékszem. De...
- Semmi de. Menj a 12-es vágányhoz!
- Ma este találkozunk, ugye? Megígéred?

Folytatni szeretném. De olyan vagyok, amilyen. Olyan szerelmes, hogy az egész gyomromat, a vesémet, a beleimet, a májamat átjárja. Valami folyamatosan éget és elemészt. De a 12-es vágány mintha angyalok menedéke volna.

Hagyom, hogy megnézzze magát egy kirakatban, és másnak képzelje magát. Az állomás előtti térre rohanok, átrepülök a várótermen, aztán megállok hirtelen.

Néznek. Az emberek engem néznek. Mások szemében ott vagyok én. Costanza. Látom magam a fésületlen hajammal, a gyapjú fülvédőmmel, szinte örülden csillogó szememmel, az északi szélről piros orrommal, látom azt a két-három szeplőt az arcomon.

Luigi szemében ugyanaz a melegség van, mint amit a sült gesztenye áraszt a kezemben, tekintetéből valamiféle gyengédség sugárzik, amikor azt mondja, Costanza, hogy nősz!

A mozdonyvezető szemében látom, ahogy fürge lábam szalad a vonat után, mert majdnem mindig lekésem.

Az epilált szemöldökű nő szemében látom – ha egy nő szemöldöke epilált, az bikinit magától alig lát –, ami sohasem leszek: elegáns, minden mozdulatára figyelő valaki, aki hetente kétszer méri a súlyát, fodrászhoz jár, és mindig megfelelő ruhát vesz fel a megfelelő estére. Sohase sikerülne. Nem is szeretném, hogy sikerüljön.

Az olasztanárom szemében láttam a 8-asomat, és most, csak most jut eszembe, mit is írtam. Szégyellem magam. Nagyon. Egy Rómeó és Júlia stílusú szerelmi történetet. Lehetséges? De a szemében megértést láttam. Legalábbis egy morzsáját. Mintha neki is emberi szíve volna, mintha szerelmes volna ő is.

Amikor ott vagy mások szemében, csak akkor kezded igazán megismerni magad.

És lám, ott van ő. Megugrik a szívem. A gyomrom forogni kezd. Mosolyog, felém jön. A szemét keresem, hogy még egy kicsit jobban megismerjem magam, s már látom is. Costanza. De ki érti, ki vagyok én? A tükör torzít, megnyújt és kurtít, és főleg elveszem benne. Valamit rögtön megértek. Szeretem a pisztáciafagyit, és szeretem az estét, amikor a dolgok kezdenek megpihenni, és nagyon szeretem a terhes barátnőket, meg ezt a rázkódást, ami olyan, mint a forrásban lévő pörkölt. Szeretlek, Angelo. És nem is tudom, miért. Nem ismerlek. És mégis. A szemedben jobban megismerem magam, mint egy nagyítós tükörben, amelyben megnőnek a részletek, a körvonalak viszont elhomályosodnak, de most már elég.

Megfogja a kezem, és az övébe teszi. Nyelek egyet, és mosolygok. Ő is mosolyog. S akkor mintha megnyílna az a varázslatos ajtó: a dzsungelre, a vízesésekre vagy éppen a Fekete Kő terére.

– Hogy vagy?

Ki a csudának van hangja, hogy válaszoljon?

Inkább lábujjhegyre állok, s ő talán azt hiszi, megint elesni készülök éppen, mert megfog, mire én kihúzom magam, és engedem, hogy magával ragadjon az illata, a fejem a vállára hajtom, hogy érezzem, vajon ott is ver-e a szíve.

Átkarol. A szívem akkorákat ugrik, mint egy nyúl. Egy nyúl? Hát lehetek ennél romantikusabb? De tényleg ugrál. Az enyém? Az övé? Nem érdekel, mit gondol, akár ő, akár Luigi vagy a mozdonyvezető vagy a világ. Megcsókolom. Megcsókolom, és megcsókolom újra. Nyugodtan. Puha bőre van. Puha ajka, és citromos cukorka íze. Ó, Istenem, a citrom! Nem undorodtam eddig a citromtól? Talán nem ismertem magam elég jól.

LOREDANA FRESCURA · MARCO TOMATIS

A világ a te szemeddel

Egy szerelem két története

Hirtelen tör rájuk a szerelem!

Az egyik nap olyan, mint a másik, az iskola, az élet állandó mókuskereke.

De aztán egy fiú és egy lány meglátja, majd megszólítja, és lassacskán megismeri egymást, s lábujjhegyen váratlanul elcsattan az első csók.

Ilyen hirtelen tör a szerelem Costanzára és Angelóra:
érzelemmel, szenvedéllyel, boldogsággal.

Az idő megkettőződik a tekintetükben, megoszlik a gondolataikban,
és két hangban kel életre, melyek épp olyan párhuzamosak,
mint a vonatsínek, amik hazakísérik őket iskola után.

Életük édes és lenyűgöző szakasza ez, aminek a gyengédségben
próbálnak értelmet keresni.

S egyszerre nehéz és felejthetetlen pillanattá válik számukra, olyan próbatétellé,
amely talán örökre megváltoztatja őket, kínálkozó alkalommá,
hogyan belevesszenek a végeérthetetlen szerelembe.

Szenvedélyes, magával ragadó könyv a világegyetem leggyakrabban
megénekelte, ám soha meg nem magyarázott érzéséről: a szerelemről.

*Mit látnak egymásra pillantva és önmagukba nézve?
Olvasd el, éld át, tudd meg a titkukat. Talán segíthet.
Te hová nézel?*

Tizennégy éves kortól ajánljuk!

1 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

feltölti a lelked